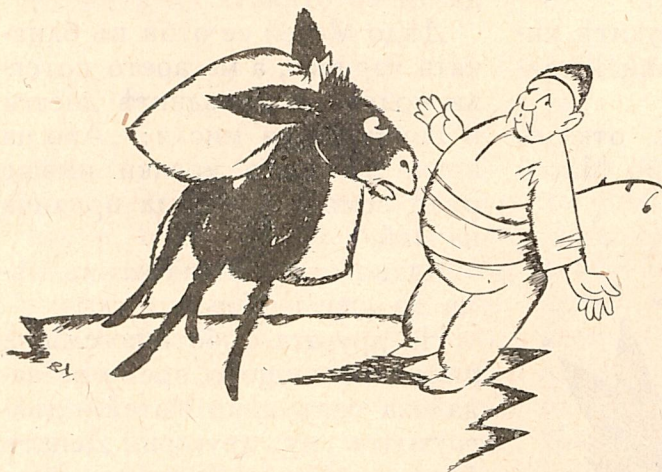

ската гора се зададоха двамина: дѣдо Матей и магарето му. Дѣдо Матей вървѣше босъ, съ разкопчана риза. Въ едната си ржка той държеше косматъ мечи калпакъ, а въ другата кърпа, съ която бършеше горещата потъ, потекла на бистри струйки отъ челото му. Магарето пристѣпваше лениво подире му съ овиснали уши. Краката му затъваха дълбоко въ златистия

пѣсѣкъ. На гърба му се клатучкаха два дисага, натѣпкани съ ситна соль.

— Хайде, дѣдовото, не се дърпай назадъ, като ракъ, ами върви! Ей сега ще стигнемъ рѣката. Прегазимъ ли рѣката — единъ хвърлей пжтъ остава до нашето село. Зная, тежи ти сольта, но ти си младо магаре. Крѣвѣта ти кипи. На твоитѣ години азъ можехъ да

нося планина на гърба си, а ти се огѣвашъ отъ два дисага соль. Срамота е. Охъ, че ми засъхнаха устата! Проклетъ пжтъ! Отъ манастиря насамъ, капка вода нѣма. Па и отъ рѣката не ми се ще да пия жабунякъ. Хайде де, пакъ зе да се дърпашъ назадъ!

Умореното магаре едвамъ се мѣкнѣше. Рой мухи брѣмчаха край него, пѣха му нѣкаква безкрайна пѣсенъ и, за да не заспи, се навираха въ очитѣ му. Отъ мързелъ магарето не се решаваше ухото си да помръдне за да ги разпѣди.

Когато стигнаха до брѣга, дѣдо Матей пусна юларчето на земята и рече:

— Ти постой малко тука, пѣкъ азъ ще

се отбия на Маринковия бостанъ. Ще си поискамъ отъ нашъ Маринка да ми откъсне една диня, че да си разкъвася устата. Сили нѣмамъ вече.

Когато дѣдо Матей кривна къмъ бостана, магарето вперилъ очи къмъ рѣката и дълго мисли, да се потруди ли да слѣзе до рѣката да сръбне вода, или да не слиза. Но както гледаше надолу, изведнажъ отвѣждъ на